

דַּאת אָמַר, (איוב לג) יִשְׂרָאֵל עַל אַנְשֵׁים, בְּגִין דְּנִטִּיל שׁוּרָה לְהַאי סְטָרָא וּלְהַאי סְטָרָא, וּבְגִין אֵינוֹן תְּרִין שׁוּרִין אַקְרִי יִשׁוּרוּן, וְדָא הוּא יִשְׂרָאֵל. יִשְׂרָאֵל עַל דְּנִטִּיל רְבוּ וְתוּקְפָא מְכֻלָּא. יִשְׂרָאֵל (ס"א יִשׁוּרוּן) עַל אֵינוֹן חוּלְקֵי תְרִין סְטָרִין תְּרִין שׁוּרִין פְּדָקָא אַמְרוּן, וְכֻלָּא חַד.

וְאֵינוֹן שְׁמָהֵן כְּלָהוּ סְלָקֵי לְחַד. יַעֲקֹב עֲבָדֵי, זְמַנִּין דְּאִיהוּ עֲבָד כְּעֲבָדָא דְּאִית לֵיהּ פְּקוּדָא דְּמֵאֲרִיָּה וּלְמַעְבַּד רְעוּתִיהּ. וְכֵן יִשְׂרָאֵל בְּחֲרַתִּי בּוּ, לְאַשְׁרָאָה עֲלֵיהּ, וְכֻלָּא בְּרָזָא עֲלָאָה אִיהוּ. כְּתִיב, (ישעיה מג) בְּרָאךְ יַעֲקֹב וַיִּצְרַךְ יִשְׂרָאֵל, וּכְתִיב כֹּה אָמַר יְיָ עֲשֹׂךְ, כָּל אַלְיָן דְּרִגִּין סְלָקִין לְחַד וְהָא אַתְּמַר, בּוֹרְ"א, יוֹצֵ"ר. עוֹשֵׂ"ה. וְכֻלְהוּ דְּרִגִּין אַלְיָן עַל אַלְיָן וְכֻלְהוּ חַד.

וּבָאָה חוּלְקֵהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַתְרַעֵי בְּהוּ מְכַל עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, בְּגִין דְּבְכֻלְהוּ כְּתִיב, (ירמיה י) הֲבַל הִמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתָעִים בַּעַת פְּקֻדָתָם יֵאבְדוּ, בְּשַׁעֲתָא דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְמִין לְבַעֲרָא לֹוֹן מִן עֲלְמָא, וַיִּשְׁתַּאֲרֵהוּ בַלְחוּדוּי כְּמָה דַּאת אָמַר, (ישעיה ב) וְנִשְׁגָּב יְיָ לְבָדוּ בַיּוֹם הַהוּא.

רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (ישעיה מא) אַל תִּירָאֵי תוֹלַעַת יַעֲקֹב מְתֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי עֲזַרְתִּיךָ נָאִם יְיָ וְגֵאֲלִיךָ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל. תָּא חֲזִי, כָּל עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת דְּעֲלְמָא, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִי לֹוֹן לְמַמְנָן שְׁלִטְנִין יְדִיעִין כְּמָה דַּאתְמַר. וְכֻלְהוּ אֲזֵלִי בְּתַר אֲלֵהֶוֹן, כְּמָה דְּכְתִיב, (מיכה ד) כִּי כָל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיו. וְכֻלְהוּ אוֹשְׁדִין דְּמִין וּמַגִּיחִין קִרְבָּא גְזֻלִין קַפְחִין וּמִנְאַפִּין, וְאַתְעֲרַבִי (דף קעח ע"א) בְּכְמָה עוֹבְדִין

אֶחָד. יִשׁוּרוּן, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (איוב לג) יִשְׂרָאֵל עַל אַנְשֵׁים, מְשׁוּם שְׁנִטְלָ שׁוּרָה לְצַד זֶה וּלְצַד זֶה, וּמְשׁוּם אוֹתָן שְׁתֵּי שׁוּרוֹת נִקְרָא יִשׁוּרוּן, וְזֵהוּ יִשְׂרָאֵל. יִשְׂרָאֵל עַל שְׁנִטְלָ גְדֻלָּה וְתַקְוָה מִהַכֵּל. יִשְׂרָאֵל [יִשׁוּרוּן] עַל אוֹתָם חֻלְקִים שְׁנֵי צְדָדִים שְׁתֵּי שׁוּרוֹת, כְּמוֹ שְׁאִמְרָנוּ, וְהַכֵּל אֶחָד.

וְכֵן אוֹתָם שְׁמוֹת עוֹלָם לְאֶחָד. יַעֲקֹב עֲבָדֵי, לְפַעְמִים הוּא עֲבָד, כְּמוֹ עֲבָד שֵׁישׁ לוֹ מִצּוֹת אֲדוּנוֹ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ. וְכֵן יִשְׂרָאֵל בְּחֲרַתִּי בּוּ, לְהַשְׁרוֹת עֲלָיו, וְהַכֵּל הוּא כְּסוּד עֲלִיוֹן. כְּתוּב (ישעיה מג) בְּרָאךְ יַעֲקֹב וַיִּצְרַךְ יִשְׂרָאֵל, וּכְתוּב כֹּה אָמַר ה' עֲשֹׂךְ. כָּל הַדְּרָגוֹת הִלְלוּ עוֹלוֹת לְאֶחָד, וְהָרִי נֵאמַר, בּוֹרְ"א, יוֹצֵ"ר, עוֹשֵׂ"ה, וְכֵן הַדְּרָגוֹת אֵלֶּה עַל אֵלֶּה וְכֵן אֶחָד.

אֲשֶׁרֵי חֻלְקֵם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּי קְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בְּהֵם מְכַל הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, מְשׁוּם שְׁבְכֻלָּם כְּתוּב (ירמיה י) הֲבַל הִמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתָעִים בַּעַת פְּקֻדָתָם יֵאבְדוּ, בְּשַׁעֲתָא שְׁתֵּי קְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲתִיד לְבַעֲרָ אוֹתָם מִן הָעוֹלָם וַיִּשְׁאֲרֵהוּ לְבָדוּ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (ישעיה ב) וְנִשְׁגָּב ה' לְבָדוּ בַיּוֹם הַהוּא.

רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (שם מא) אַל תִּירָאֵי תוֹלַעַת יַעֲקֹב מְתֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי עֲזַרְתִּיךָ נָאִם ה' וְגֵאֲלִיךָ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל. בָּא רְאֵה, כָּל הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן אוֹתָם לְמַמְנִים שְׁלִיטִים יְדוּעִים כְּמוֹ שְׁנֵאמַר, וְכֻלָּם הוֹלְכִים אַחֲרֵי אֱלֹהֵיהֶם, כְּמוֹ שְׁכְתוּב (מיכה ד) כִּי כָל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיו. וְכֻלָּם שׁוֹפְכִים דְּמַיִם וְעוֹרְכִים קְרֻבוֹת אֵלוֹ בְּאֵלוֹ, גּוֹזְלִים רוֹצְחִים

לביש, ואתתקפו בחילהון לאבאשא. וישראל לית לון תקפא וחילא לנצחא לון בר בפומהון, פתולעתא דא דלית לה תקפא וחילא אלא בפומא, ובפומא מתבר פלא, ועל דא אקרון ישראל תולעת. תו אל תיראי תולעת יעקב, מה תולעת לית לבריה דעלמא כהאי תולעת דמשי דסיסטרא, דמנה נפקי כל לבושי יקר טיסטרי דמלכין, לבתר זרע זרעין ומית, ולבחר מההוא זרעא דאשתאר מניה אתקיים כמלקדמין והא איהו בקיומא. כן ישראל אינון כהאי תולעת. דאף על גב דמתין, תהדרון ויתקיימון בעלמא כמלקדמין.

והא אתמר (ד"א ל"ג דבתיב) (ירמיה יח) (פי) [הנה] כחמר ביד היוצר כן אתם בידי בית ישראל. מאי כחמר. אלא דא הוא חמר דההוא זכוכית, דאף על גב דאתבר אתתקון ואית ליה תקנה כמלקדמין.

מתו ישראל, דא אילנא דחיי, דבגין דישראל אינון אתדבקו באילנא דחיי, בגין כן יהא חייזן להון ויקומון מעפרא ויתקיימון בעלמא, ויהון לעם חד למפלח ליה לקדשא בריך הוא. כמה דאת אמר (צפניה א) לקרא כלם בשם יי לעבדו שכם אחד.

רבי אלעזר ורבי יצחק הוו אזלי בארמא, ומטא זמנא דקריאת שמע, וקם רבי אלעזר וקרא קריאת שמע וצלי צלותיה. לבתר אמר ליה רבי יצחק, והא תנינן דעד לא יפוק בר נש לארמא אבעי ליה לנטלא רשו ממאריה ולצלי צלותיה.

אמר ליה, בגין דכד נפיקנא לא הוה זמן צלותא ולא מטא זמנא דקריאת שמע, השתא דשמשא נהיר צלינא. אבל עד לא

ונואפים, ומערבים בכמה מעשים רעים, ומתחזקים בכחם להרע.

והישראל אין תקף וכח לנצח אותם פרט לפה שלהם, פתולעת הזו שאין לה תקף וכח אלא בפיה, ובפיה היא שוכרת הכל, ולכן נקראו ישראל תולעת.

עוד, אל תיראי תולעת יעקב - מה תולעת אין בריה בעולם כמו תולעת המשי הזו שטוים בו, שממנה יוצאים כל לבושי כבוד, לבושי המלכים, אחר כך זרעית זרעים ומתה, ומאותו הזרע שנשאר ממנה מתקיימת כמו מקדם והריהי בקיום - כך ישראל הם כמו התולעת הזו, שאף על פי שמתים, יחזרו ויתקיימו בעולם כמו מקדם.

והרי נאמר [שבתוב] [ירמיה יח] (פי) [הנה] כחמר ביד היוצר כן אתם בידי בית ישראל. מה זה כחמר? אלא זהו חמר של אותה זכוכית, שאף על גב שנשבר - נתקן, ויש לו תקנה כמו מקדם.

מתו ישראל - זה עץ החיים. שמשום שישראל דבוקים בעץ החיים, לכן יהיו להם חיים ויקומו מן העפר ויתקיימו בעולם ויהיו לעם אחד לעבד את הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר (צפניה א) לקרא כלם בשם ה' לעבדו שכם אחד.

רבי אלעזר ורבי יצחק היו הולכים בדרך, והגיע זמן קריאת שמע, וקם רבי אלעזר וקרא קריאת שמע והתפלל תפלתו. אחר כך אמר לו רבי יצחק, והרי שנינו, שעד שלא יצא אדם לדרך, צריך לטל רשות מרבונו ולהתפלל תפלתו.

אמר לו, משום שפשיצאתי לא היה זמן תפלה ולא הגיע זמן קריאת שמע. עכשו שהשמ

נִפְקָא לְאַרְחָא בְּעִינָא בְּעוֹתָא מְנִיָּה וְאִמְלִכְנָא בֵּיהּ, אֲבָל צְלוֹתָא דָּא לֹא צְלִינָא.

דְּהָא אָנָּא אֲשֶׁתְּדִלְנָא בְּאוּרִייתָא מִפְּלָגוֹת לֵילִיא, וְכַד אָתָּא צְפָרָא עַד פְּעֵן לֹא הוּהּ עֲדִנָּא לְצַלִּי צְלוֹתָא. בְּגִין דְּהָיָא שְׁעָתָא דְקִדְרוֹתָא דְצְפָרָא אֲשֶׁתְּפַח, אִתְתָּא מִשְׁתַּעֲיָא בְּבַעֲלָהּ, וְאִינוּן בְּרִזָּא כְּחָדָא, דְּבַעֲיָא אִיְהִי לְמִיָּהוּ לְמִשְׁפָּנָא בְּעוֹלְמִתְהָא דִּיתְבִּי בְּהֵדָּה. וּבְגִין כֹּךְ לֹא פְּעִי לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְמַפְסֵק מְלִיִּיהוּ דְּמִתְחַבְּרֵן כְּחָדָא וְלֹאֲעֵלָא מְלָה אַחְרָא בִּינִיָּהוּ.

וְחֻשְׁתָּא דְנִהִיר שְׁמֵשָׁא הוּא עַדֵּן צְלוֹתָא לְצַלָּאָה, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ. דְּכִתִּיב, (תהלים עב) יִירְאוּךָ עִם שְׁמֵשׁ. מַהוּ עִם שְׁמֵשׁ, לְנִטְרָא נְהוּרָא דְשְׁמֵשָׁא בְּהֵדֵן לְאַנְהָרָא לָהּ, דְּהָא יִרְאָה בְּהַדִּי שְׁמֵשָׁא אֲצִטְרִיךְ וְלֹא לְאַפְרָשָׁא לֹוֹן. וְכַד לֹא נִהִיר יִמְמָא לָאוּ הוּא יִרְאָה בְּהַדִּי שְׁמֵשָׁא, וְצִרִיכָא לְחַבְרָא לֹוֹן כְּחָדָא. וְדָא הוּא עִם שְׁמֵשׁ.

אֲזִלְוּ, כַּד מְטוּ חַד בֵּי חֻקְלִי, יִתְבוּ. זְקַפּוּ עֵינֵינִיָּהוּ וְחֻמָּא לִיָּה לְטוּרָא דְהוּוּ סָלְקוּ בְּרוּמִיָּה בְּרִיִּין מְשַׁנְיִין, דְּחִיל רַבִּי יִצְחָק, אָמַר לִיָּה רַבִּי אֶלְעָזָר אֲמַאי דְחִילִית. אָמַר לִיָּה חֻמִּינָא דְהָאִי טוּרָא אִיְהוּ תְקִיף, וְחֻמִּינָא אֵלִיִּין בְּרִיִּין דְּאִינוּן מְשַׁנְיִין וְדְחִילְנָא דְלֹא יִקְטְרִיגוּ לָן, אָמַר לִיָּה מָאן דְּדְחִיל מַחְטָאוֹי דְכִידִיָּה אִית לִיָּה לְמַדְחַל. תָּא חֲזִי, לָאוּ אֵלִיִּין מְאִינוּן בְּרִיִּין תְּקִיפִין דְּהוּוּ מִשְׁתַּפְּחִין בְּטוּרֵיָּא.

פְּתַח וְאָמַר. וְאֵלָה בְּנֵי צְבָעוֹן וְאִיָּה וְעֵנָּה הוּא עֵנָּה אֲשֶׁר מְצָא אֶת הַיָּמָם וְגוֹ', הָאִי קָרָא אוּקְמוּהָ, אֲבָל תָּא חֲזִי, לָאוּ אֵלִיִּין אִינוּן דְּכִתִּיב בְּהוּ (דְּבָרִים ב) הָאֲמִים לְפָנִים יִשְׁבוּ בְּהוּ וְגוֹ' וּבְנֵי עֲשׂוּ יִירְשׁוּם וְגוֹ'.

מְאִירָה, הַתְּפַלְלָתִי. אֲבָל עַד שְׁלֹא יִצְאֵתִי לְדֶרֶךְ, בְּקִשְׁתִּי בְּקִשְׁתִּי מִמְּנֹו וְנִמְלַכְתִּי בּוֹ, אֲבָל תְּפִלָּה זֹו לֹא הַתְּפַלְלָתִי.

שְׁהִי אָנִי עוֹסֵק בְּתוֹרָה מִחֻצוֹת הַלְּיָלָה, וְכֹאֲשֶׁר הִגִּיעַ הַבֶּקֶר, עַד עַכְשָׁו לֹא הִיָּה זְמַן לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלָּה, מִשׁוּם שְׁאוֹתָהּ שְׁעָה שֶׁל קְדֻרוֹת הַשַּׁחַר נִמְצָאָת אֲשֶׁה מִדְּבַרְתָּ עִם בְּעֵלָה וְהֵם בְּסוּד כְּאֶחָד, שְׁהִיא רוֹצֶה לְלַכֵּת לְמִשְׁפָּנָה עִם עֲלֻמוֹתֶיהָ שְׁיוֹשְׁבוֹת עִמָּה, וְלִכְּן לֹא צְרִיךְ הָאָדָם לְהַפְסִיק דְּבוּרָם כְּשֶׁמַּחְבְּרִים כְּאֶחָד וְלִהְכַנִּיס דְּבַר אַחַר בִּינִיָּהם. וְעַכְשָׁו שְׁהֵאִיר הַשֶּׁמֶשׁ, הוּא זְמַן הַתְּפִלָּה לְהַתְּפַלֵּל, כְּמוֹ שְׁבְּאַרוּהוּ, שְׁכַתוּב (תהלים עב) יִירְאוּךָ עִם שְׁמֵשׁ. מַהוּ עִם שְׁמֵשׁ? לְשִׁמּוֹר אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ עִמְּנוּ לְהֵאִיר לָהּ, שְׁהִי יִרְאָה עִם הַשֶּׁמֶשׁ צְרִיךְ, וְלֹא לְהַפְרִידָם. וְכִשְׁלֹא מְאִיר הַיּוֹם, הוּא לֹא יִרְאָה עִם הַשֶּׁמֶשׁ, וְצְרִיךְ לְחַבֵּר אוֹתָם כְּאֶחָד, וְזֵהוּ עִם שְׁמֵשׁ.

הֲרִבּוּ. כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְבֵית שְׂדֵה אַחַד לְשַׁבּוּ. זְקַפּוּ עֵינֵיָּהֶם וְרָאוּ הַר אֶחָד שְׁהִי עוֹלִים בְּרוּמוֹ בְּרִיּוֹת מְשֻׁנוֹת. פָּתַח רַבִּי יִצְחָק. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, לְמָה אִתָּה פּוֹחַד? אָמַר לוֹ, רָאִיתִי שְׁהֵקֵר הָיָה קֶשֶׁה, וְרָאִיתִי אֶת הַבְּרִיּוֹת הַלְלוּ שְׁהֵן מְשֻׁנוֹת, וּפְחַדְתִּי שְׁלֹא יִצְרוּ לְנוּ. אָמַר לוֹ, מִי שְׁפוֹחַד - מַחְטָאִים שְׁפִידִיו יֵשׁ לוֹ לְפָחַד. בֵּא רָאָה, אִין אֵלָה מְאוֹתָן בְּרִיּוֹת קְשׁוֹת שְׁהִי נִמְצָאוֹת בְּהָרִים.

פְּתַח וְאָמַר: וְאֵלָה בְּנֵי צְבָעוֹן וְאִיָּה וְעֵנָּה הוּא עֵנָּה אֲשֶׁר מְצָא אֶת הַיָּמָם וְגוֹ'. פְּסוּק זֶה בְּאַרוּהוּ, אֲבָל בֵּא רָאָה, אִין אֵלָה אוֹתָם שְׁכַתוּב בְּהֵם (דְּבָרִים ב) הָאֲמִים לְפָנִים יִשְׁבוּ בְּהוּ וְגוֹ', וּבְנֵי עֲשׂוּ יִירְשׁוּם וְגוֹ'.

**אָבֵר אֵלַיִן דִּקְאָמֶר קָרָא אֲשֶׁר מְצָא אֶת הַיָּמִים
בַּמִּדְבָּר, יָמָם פְּתִיב. אֵלַיִן הוּוּ בְרִיִּין
מִשְׁנֵיִין. דְּכַד הָוּה אַתְרָךְ קִינן מַעַל אִפִּי אַרְעָא
כְּדַכְתִּיב, (בראשית ד) הֵן גְּרַשְׁתָּ אֹתִי הַיּוֹם מַעַל פְּנֵי
הָאֲדָמָה וּמִפְּנֵיךָ אֶסְתֵּר, וּכְתִיב וַיֵּשֶׁב בְּאַרְצֵן נוֹד
וְאוֹקְמוּהָ.**

מבני בניו בסטרא דרוחין ועלעולין ומזיקין
ואלין קיימו, דהא כד בעא לאתקדשא
יומא דשבתא, אַתְּבְרוּן מַה־הוּא סְטָרָא רוּחִין
קִימִין טְסִירִין (נ"א טהירין) בְּלֵא גּוּפָא. וְאֵלַיִן לֹא
אִינוּן מִיּוֹמָא דְשַׁבְתָּא וְלֹא מִיּוֹמָא שְׁתִּיתָאָה,
וְאִשְׁתְּאַרוּ אֵלַיִן תְּרִין יוֹמִין בְּהוּ בְּסַפְקָא, וּבְגִין
כִּף לֹא אַתְקִימוּ לָא (דף קעח ע"ב) מַה־אִי וְלֹא מַה־אִי.
וְאִזְלוּ וְאִתְפְּשְׁטוּ בַּהֲהוּא סְטָרָא דְקִינן וְאִגְלִימוּ
בַּהֲהוּא סְטָרָא וְלֹא אַתְגְּלִימוּ לְאַתְקִימָא
וְאַקְרוּן ימ"ם חסר, דְּלֹא אַתְקִימוּ לָא בְיוֹמָא
דָּא וְלֹא בְיוֹמָא דָּא, וְאַתְחַזוּן לְבִנֵי נְשָׂא. וְאִיהוּ
אַשְׁכַּח לוֹן וְאוֹלְפֵי לִיהָ לְאַיִתְאָה מְמַזְרִין
לְעֵלְמָא. וְאִינוּן אֲזִלֵי בִינֵי טוֹרֵיָא וְקִימִין בְּגוּפָא
זְמַנָּא חָדָא בְיוֹמָא, וּלְבַתֵּר מִתְפַּשְׁטֵי מַנְיָה.

תא חזי, ענה דא איהו ממזרא הנה, דאתא
צבעון על אמיה ואוליד ממזרא, ודא אתא
מסטרא דרוח מסאבא דאתדבק ביה. ובגין כן
אשכח לוין והווי אולפי ליה כל זינין דסטרא
מסאבא בגין דא.

והא חזי, אלין אינון וכמה אחרנין מתפרשן
אלין מאלין, פלהו אתיין מההוא סטרא
ואזלי במדברא ואתחזון תמן. בגין דמדברא
אתר חרוב ואיהו בי מותבא דלהון. ועם כל דא,
כל בר נש דאזיל באורחוי דקודשא בריה הוא
ודחיל ליה לקדשא בריה הוא לא מסתפי
מנניהו. אזלו ואעלו בטורא.

אבֵר אֵלֶּה שְׁאֵמֶר הַפְּתוּב אֲשֶׁר
מְצָא אֶת הַיָּמָם בַּמִּדְבָּר, יָמָם
פְּתוּב (חסר י), אֵלֶּה הָיוּ בְרִיּוֹת
מִשְׁנֵוֹת. שְׁכָאֲשֶׁר גִּרַשׁ קִינן מַעַל
פְּנֵי הָאֲדָמָה, כַּפְּתוּב (בראשית ד)
הֵן גְּרַשְׁתָּ אֹתִי הַיּוֹם מַעַל פְּנֵי
הָאֲדָמָה וּמִפְּנֵיךָ אֶסְתֵּר, וּכְתוּב
וַיֵּשֶׁב בְּאַרְצֵן נוֹד, וּבְאַרוּהוּ.

מבני בניו בצד של רוחות
וסערות ומזיקים ואלה עמדו,
שהרי כשרצה להתקדש יום
השבת, נכראו מאותו צד
רוחות קימות מעופפות [מאורות]
בלי גוף, ואלה אינם לא מיום
שבת ולא מיום ששי, ונשארו
אלו יומים בהם בספק, ולכן
לא התקיימו לא מזה ולא מזה.
והלכו והתפשטו באותו צד של
קין, והתלבשו באותו צד, ולא
התלבשו להתקיים, ונקראו
ימ"ם חסר, שלא התקיימו לא
ביום זה ולא ביום זה, ונראים
לבני אדם. והוא מצא אותם
ולמדו אותו להביא ממזרים
לעולם, והם הולכים בין
ההרים ועומדים בגוף פעם
אחת ביום, ואחר כך
מתפשטים ממנו.

בא ראה, הענה הנה הנה
ממזר, שבא צבעון על אמו
והוליד ממזר, וזה בא מצד רוח
הטמאה שנדבק בו, ולכן מצא
אותם ולמדו אותו כל מיני צד
הטמאה בשביל זה.

ובא וראה, אלה הם וכמה
אחרים נפרדים אלה מאלה,
כלם באים מאותו צד והולכים
במדבר ונראים שם, משום
שהמדבר הוא מקום חרב והוא
בית מושבם. ועם כל זה, כל
אדם שהולך בדרכי הקדוש
ברוך הוא ונרא מהקדוש ברוך
הוא, לא פוחד מהם. הלכו
ונכנסו בהר.